

Henk en Joke Bijl hebben Harlingen gelaten voor wat het is en zijn met hun Zeevonk de Atlantische Oceaan overgestoken naar het Caribisch gebied. Een paar jaar leven ze er nu onder de zon, trekkend van het ene naar het andere hoogtepunt. Wij doen mee op een bijzonder rondje Nederland, waarbij we en passant ook even in Frankrijk en Zweden zijn.

Naakt in 24 karaats

Het leven op de Zeevonk is te mooi om moeilijk te doen

Vraagje. Je gaat in Nederland onder water en je komt een seconde of tien later in Frankrijk weer boven. Kan dat? Zeker, mits je dat doet in het midden van de Simpson Bay Lagoon op Sint Maarten, het gedeelde eiland in de Caribische Zee. En we hebben geluk. De grote kajuitcatamaran is zo afgemeerd, dat internationaal duiken een eitje is.

Het is zo'n gedachte die je bekruipt als je rond half zeven je bed uitstapt, naar buiten loopt waar de zon al fel wacht, om vervolgens losjes van de rechterdrijver in het water te glijden. Alles in je nakie, want zo lopen ook Henk en Joke Bijl er het liefst bij. Dat maakt reizen met hen – jonge zestigers, genietend van hun pensioen – zo leuk. Wil je meewerken aan boord? Graag. Actief meezeilen? Ze zien niets liever. Alleen zonnen of lezen? Geen punt. Naar Saba? Oké, mits de wind het toelaat. Een zwembroek aan? Je doet maar. Het leven op de Zeevonk is te mooi om moeilijk te doen.

In een kleine week maken wij - de beide gasten, waar er ruimte is voor twaalf – via Henk en Joke indringend kennis met de Bovenwindse Eilanden van de Nederlandse Antillen. Bij windkracht 4 tot 5 snellen we bijvoorbeeld naar het authentieke St. Eustatius, waar we de volgende dag in alle vroegte The Quill ('de kuil') beklimmen. De vulkaankrater ligt op een hoogte van 277 meter, maar de kraterrand (Mazinga) reikt tot 600 meter boven zeeniveau. Afdalen in de krater is spectaculair, het tropisch regenwoud (inderdaad!) overweldigend, de geluiden fascinerend.

Mondain

Hoe anders is het de dag tevoren op een loeiheet Saint Barthélemy! Met 21 vierkante kilometer is St. Barths, zoals het eiland in de volksmond heet, weliswaar net zo piep als St. Eustatius ('Statia'), maar voor de rest zijn er vooral verschillen. St. Barths, en dan met name de belangrijkste plaats Gustavia, is mondain zoals mondain maar kan zijn. Miljoenenjachten liggen in de kleine haven zij aan zij, alle bekende kledingmerken hebben een filiaal in een van de smalle winkelstraten. En dat in Zweden! Want Saint Barthélemy werd onder Lodewijk XVI op 1 juli 1784 aan het Scandinavische land verkocht, in ruil voor de handelsrechten in Gothenburg. Sindsdien heet de hoofdstad Gustavia, naar koning Gustaaf III. De bijzondere band tussen beide landen wordt tot op de dag van vandaag gecultiveerd. De straathoek Rue

de la France/Kungsgatan; waar vind je die elders nog.

Zo'n ontdekking tijdens een korte ochtendwandeling geeft aan hoe afwisselend een trip met de Zeevonk kan zijn. 's Morgens voor twee dollar croissantjes scoren in een Franse bakkerij

op een Zweeds eiland; 's middags op de boot een lunch met lokale lekkernijen, samengesteld door Joke, om 's avonds bij een volgend eiland snorkelend de nieuwe onderwaterwereld te ontdekken. Het is maar een idee van een dagindeling. We hebben ook een dag dromerig doorgebracht voor Club Orient, de naturistische accommodatie op het Franse deel van St. Maarten. Een beetje zwemmen, even met de rubberboot naar de kant voor inkopen en een drankje, wat bijpraten met Nederlandse kennissen die het blote leven evenzeer waarderen en ook in Orient Bay hebben geankerd.

Macht

Allemaal lekker, maar onderweg zijn met de Zeevonk heeft toch mijn voorkeur. De grote boot is comfortabel en snel, zodat je bijvoorbeeld 's middags nog van St. Eustatius naar Saba kunt glijden. Dat geeft een gevoel van macht, zeker als je zelf aan het roer staat. Dat schuimbekkende water, die brandende zon, die altijd aanwezige wind, de walvis aan stuurboord (!), de kleren in de kast; het is nautisch naturisme ten top. Je zou bijna vergeten om in de haven van Saba kleding aan te doen, zo weldadig en ontspannend is zo'n overtocht. Maar het kleinste van de SSS-eilanden, slechts dertien vierkante kilometer groot, heeft gelukkig weer andere verrassingen. Een voorbeeld is de trip van de haven in Fort Bay naar The Bottom, anders dan de naam doet vermoeden een plaats in de heuvels. Een kilometerslange wandeling is in deze hitte niet aan te raden, openbaar vervoer is in geen velden of wegen te bekennen, dus blijft liften over. De vinger is nog niet omhoog, of een open pick-up met zeven havenwerkers stopt. Werkelijk in een bloedvaart giert de Toyota over de kronkelige, steile weg om me – toch enigszins bezweet – af te zetten tussen een verzameling witte huizen met rode daken, die wordt omsloten door tropische vegetatie. Veel tijd om te genieten is er helaas niet, want ik moet naar het strand in het westen, waar de Zeevonk onderwijl voor anker is gegaan.

Dat klinkt eenvoudiger dan het is, want tussen hier en daar ligt The Ladder, de voormalige slaventrap met ongeveer 800 treden. Tot de havenbouw bij Fort Bay was dit de enige aanlegplaats op het eiland en dus moesten alle goederen via de steile wand naar boven worden gedragen... Ik daal gelukkig alleen af, om op het kiezelstrand mijn kleren in een waterdichte zak te proppen en heerlijk bloot naar de rubberboot te waden, die Henk achter de branding in bedwang houdt. En dan op naar een koel lokaal drankje, bereid door Joke.

Het leven op de Zeevonk laat zich voor mij, als niet-zeiler, in één zin vangen: Henk vaart, Joke verzorgt, de gast verpoost. Dat ik 's avonds geacht wordt af te wassen, doet hier niets aan af. Sterker, ik kom graag de vaat nog eens doen, bij voorkeur in de Carieb. (Eerder verschenen in UIT!)

>www.zeevonk.nl